

нят кърши глава, гризе нетърпеливо юздите, рови с крак земята. Сила!

Звезда веднаж беше сама на портата. Янко пак мина.

— Как си булка, какво прави Ноно?

— Остави го, свил се е в полите ми, не шава. Цял ден в къщи, не иска да се изтури като мъж по кръчмите.

Янко суче мустак, черви се, усмихва се и дума.

— Е, това е мъж!

— Мъж, ама не обичам аз мъж да ми се преплита из краката като котка. Намерете му работа, да се залиса там някъде.

— Па да го направим кмет, — дума Янко. — Отстъпям му. И аз искам да съм по свободен като тебе.

— На един акъл сме, Янко, — изсмя се Звезда, и зъбите ѝ блеснаха, и очите ѝ светнаха.

Наскоро бяха изборите. Янко си даде гласовете на Ноно. Той се дърпа, кри се, кръшка, па най-последно няма къде, хвана се. Всички гласуваха за него. Глас народен, глас господен.

И добър, и съвестен кмет излезе бае Ноно. Само че, тъй се стекоха пустите му общински работи, че все нощно време го викат в общината за работа. Янко праща хора, та го викат за това, за онова. Намерил е няколко души свои хора, та ги черпи, та ги пои! Пък те не знам, какви хора са. Все нощно време